

بجهت کمزرتبطه متصل اند باید دانست که ملوک را امتیازی بلند است
 و بدین سبب خلق را با ایشان در مقام بندگی باید بود و هیچ وجهی
 امر جل جلاله و تقصیر را ایشان نباید کرد و اگر چه در رعایت تقرب باشند
 بر امر که در این میان آنکه گناه با ایشان با ما و عاید شود گناه بر خود
 باید گرفت و مساحت ایشان را از گردن نقصان و عیب مبرا گردانید
 بعد از آن بطایفه تیره بر اوست ساحت خود بر ایشان ظاهر کرده و
 تحریضی ضای ایشان را بفرمایند و در مطلقا حفظ نفس بر طرف
 باید کرد و در جمودیت هیچ مرتبه ترک حفظ نفس فرسود چون از آن
 مقرر کرد اند هر امر که متصرف حفظ او یا حفظ خودم تواند بود و حفظ خودم
 تحصیل نماید که مراد از حفظ او نیز حاصل شود و در اینجا جمیع
 از ایشان لطیف تیره بوسیله باید نمود و نه بالجامع و مسالنه و از حرص
 احتساب باید کرد و در قناعت کوشیدن جز نیافود پس کسی کند
 که از او معرض باشد و اگر کسی بر او قبال کند دنیا از او بماند نماید
 در حدیث است ترک الدنيا تا یک در عقبه و در توبه است که الله تعالی
 فرمود با دنیا آخری من بعد منی و لا تخدی من خدمک و باید که سلطان

اسباب منافع و مال آورده و وسیله ایشان تحصیل آنها نماید و بخوا
 مال ایشان طمع کند تا از آن سوال مصون باشد و هم نفع بسیار آید
 و هم نزهت ایشان محترم و مقبول باشد و با ایشان چنان اظهار کند که
 با نذک تقاضای که فرمایند جمع اموال و ذخایر خود بدل نماید چه اگر
 اظهار منافستی درین باب کند البته مقتضای الناس عرض مکتوب
 مانع حرص ایشان نبوده کرده و حکما گفته اند المنوع محروم و محروم غلبه
 و البذل ملوک منه و باید که بجایه و مال زمینت ایشان بخواهد بجز
 خود و اصلا در چیزی که مخصوص ایشان داشته باشد ایشان باشد
 از مرکب و طبع و غیر آن مشارکت نماید چه بواسطه سود
 ادب آن جز را در معرض زوال خود را در حد و بلاک آورده باشد
 و در هیچ امر و اگر چه مستحق بود استحقاق از ایشان ظاهر کند و در
 حال رضای حکام ایشان شعار خود سازد و در صحیفه سلیمان بن داود
 علی نبیا و علیها السلام مسطور است که بر سپیل خطاب با
 خود میفرماید که ای نفس ملوک را خاطر مدار و سخن ایشان بنویس کن
 و هیچ وجه نذر ایشان که متصرف شستی باشند نسبت با تو با ما گیری

بدر